

Ime: Óscar Arnulfo Romero y Galdámez

Datum rođenja i smrti: 15. 09, 1917 – 24. 03. 1980

Vjera: rimo-katolik.

Zemlja: El Salvador.

Smrt: martirijska.

Vrijeme borbe: između 1960-ih i 1980-ih koje ga nalazi od 1977 u ulozi arhiepiskopa u vlastitoj zemlji.

Prijatelji: potlačeni, siromašni, obespravljani, ubijani... narod El-Salvadora, probuđeni i pobunjeni svećenici poput njega.

Neprijatelji: korumpirani sekularni i vjerski vođe Romerove domovine i svijeta; lideri rasapa svih ljudskih vrijednosti pod titulama-ljuskama lišenim svakog semantičkog sadržaja.

Neprijatelji Romerova naroda i njegov neprijatelji: Salvadorska kriminalna hunta, Amerika i njena zločinačka vanjska politika u koju spada i potpora i naoružavanje i huškanje hunte, Katolička crkva pod jednom od svojih povijesno već proslavljenih obrazina.

Oscar Romero iz malog mjesta Ciudad Barrios, u El Salvadoru, rođen je 15 rujna 1917. Izmakavši profesiji stolara po očevoj želji, izabrao je dubokim unutarnjim nagonom vjere sudbinu vjeroučitelja, a probuđenim glasom zrelog čovjeka, ulogu netituliranog glasa i vođe pobune potlačenog naroda El-Salvadora.

Put: između mjesta koja su svjedočila njegovo ljudsko zrenje, i svjedočila njegovu rastuću pobunu. Ciudad Barrios... Rim... San Miguel... San Salvador... do 1974 kad ga Vatikan vraća u malu seosku biskupiju, a zatim 1977 u San Salvador, u ulozi arhiepiskopa glavnoga grada.

Romerov izbor nebi očekivano prilagođavanje komociji, slavi i svjetovnim dobrima visokog položaja svetosti, koje često oslijepe i one s najoštrijim vidom, već buđenje i sebe i drugih, i nesalomljiva borba za socijalnu pravdu. Čim je već jednom, Božijom pomoći i primjerom drugih, progledao uistinu, Romero više nije zašutio

do posljednjega daha. (Avaj, kome je danas još do progledavanja?!).

Da li su ga promijenile borbe i smrti svećeničkih kolega, ili bijeda i mrtva tjela nađena po gradskim otpadima, ili noćni vapaji preplašenih i gladnih, ili posvjedoćeni porast strane pomoći domaćoj političkoj i vojnoj i ekonomskoj mafiji...? Sve zajedno! Promjena je neizbježna, tamo gdje srce ostaje živo pod teškim habitusima. Što je više budnih propovjednika pravde u Božije ime, to je mahnitija odmazda vlasti u ime Sotone, ja koga bi drugog?!

Romero je već posvjedočio žrtve među drugim biskupima. Njegov glas od tihe pobune raste do krešenda. Radio stanica u njegovoj ruci postaje sami "Božiji glas". On sam "Glas nijemih". Ili nasilu zanijemjelih!

Uskoro slični zamijeniše smijenjene. Novo razočarenje u istinski prevrat, i u svjetskog policajca. "Siti smo oružja i metaka", piše Glas siromašnog latinoameričkog naroda velikom Poglavici europske Amerike. Ojužilo samo nebo. Led nepravde sve deblji. Pucanj u Romeru, za vrijeme mise, ožujka 24, godine 1980, rekao je sve što su "veliki" i "moćni" imali reći u odgovor.

Kažu da je neposredni povod ubojstva jednog od najvećih LJUDI suvremene historije čovječanstva (ah tako veličanstveno malih pred onim zastrašujućim veličinama koje mu nobelovski proizvode atomske i napal bombe pa onda dronove za ubijanje i porobljavanje narodâ i pljačkanje naroda i njihovih resursa i kultura, neposredni povod kažu da je bio: poziv vojnicima koje američka Vojna podrška vladi El Salvadora poziva da puca u nevini narod.

Sila nema vjeru, sila kojigod habitus obukla samo je slijepa moć. I tako se povijest vrti oko iste osi, otkako je prvi loši brat ubio prvog dobrog brata. U tad još samo jednoj jedinog vjeri. I na jednoj jedinog njivi.

"Kao kršćanin, kažu da je rekao Romero, ja ne vjerujem u smrt bez proživljenja. Ako me ubiju, uskrsnuću opet u salvadorskom narodu". I u svim potlačenima, dodajem, sa svom bogobojaznošću muslimanke koja vjeruje u Božiju jednoću i jedinstvo u kojima srećem Romeru moleći se za istu pravdu Jedinom.

P.S. Između svetaca i svetica koji se liječe i umiru u rockfelerovskim bolnicama i obasuti počastima, i onih koji padaju obliveni krvlju ispred oltara s kojih govore potlačenom narodu koji im nema ništa dati, ja biram počastiti mojim simpatijama i molitvama potonje.